

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Közösségek Bírósága
86/09. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxemburg, 2009. október 6.

A C-123/08. sz. ügyben hozott ítélet
Wolzenburg

A HOLLAND SZABÁLYOZÁS A SAJÁT ÁLLAMPOLGÁROK ÉS MÁS TAGÁLLAMOK ÁLLAMPOLGÁRAI KÖZÖTTI ELTÉRŐ BÁNÁSMÓDOT ÍRHAZ ELŐ AZ EURÓPAI ELFOGATÓPARANCS VÉGREHAJTÁSÁRA VONATKOZÓAN

Az európai elfogatóparancsra vonatkozó kerethatározat¹ értelmében a tagállamoknak főszabály szerint végre kell hajtaniuk az európai elfogatóparancsot. Ugyanakkor meghatározott esetekben a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja a keresett személy átadását.

Az e kerethatározatot átültető holland jogszabály előírja, hogy holland állampolgároknak a jogerős bírósági határozattal kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából a kibocsátó igazságügyi hatóságnak történő átadását meg kell tagadni. Ugyanakkor más tagállamok állampolgárai esetében e megtagadásnak az a feltétele, hogy ezen állampolgárok e megtagadást megelőzően öt éven át folyamatosan jogszerűen tartózkodtak Hollandiában, és határozatlan időre szóló tartózkodási engedéllyel rendelkeznek.

A német állampolgár D. Wolzenburgot próbaidőre felfüggesztett egy év kilenc hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélték Németországban több bűncselekmény elkövetéséért. Miután elhagyta Németországot a Hollandiában való letelepedés céljából, a német hatóság elrendelte a próbaidőre felfüggesztett büntetés végrehajtását, mert D. Wolzenburg megszegte a próbaidő kedvezményében való részesüléshez előírt szabályokat. A német kibocsátó igazságügyi hatóság ezért európai elfogatóparancsot bocsátott ki D. Wolzenburggal szemben, és a holland végrehajtó igazságügyi hatóságtól D. Wolzenburg átadását kérte a vele szemben jogerősen kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából.

A holland bíróság lényegében arra kér választ a Bíróságtól, hogy összeegyeztethető-e az Európai Unió jogával az olyan nemzeti jogszabály, amely eltérő bánásmódot ír elő a nemzeti állampolgárokkal és más tagállamok állampolgáraival szemben az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását illetően.

Először is a Bíróság emlékeztet arra, hogy az uniós polgárok tartózkodására vonatkozó irányelvnek² megfelelően azok az uniós polgárok, akik jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban, huzamos tartózkodási jogot nyernek ott. Az irányelv lehetőséget biztosít az érintettnek a fogadó államban való tartózkodása tartósságát igazoló dokumentum kérelmezésére, ugyanakkor e formalitást nem teszi kötelezővé. Következésképpen a Bíróság úgy ítéli meg, hogy **a végrehajtó tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai alkalmazását nem jogosult a tartózkodás időtartamán felül további adminisztratív**

¹ Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.).

² Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.).

követelményekhez – így például határozatlan időre szóló tartózkodási engedéllyel való rendelkezéshez – kötni.

Ezt követően a Bíróság azon holland jogszabály összeegyeztethetőségét vizsgálja az EK 12. cikk (a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve) alapján, amely a holland állampolgárokkal szemben alkalmazottól eltérő bánásmódot ír elő a más tagállamok azon állampolgáira vonatkozóan, akik nem tartózkodtak öt éven át Hollandiában. A Bíróság emlékeztet arra, hogy az európai elfogatóparancs a kölcsönös elismerés elvén alapul, és jöllehet a tagállamok főszabály szerint kötelesek eleget tenni valamely másik tagállam igazságügyi hatósága kérelmének, a végrehajtás megtagadása mérlegelhető okainak átültetésénél meghatározott mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek.

Annak érdekében, hogy az állampolgárokkal szemben alkalmazott eltérő bánásmód a közösségi joggal összeegyeztethető legyen, objektíve igazolhatónak és a kitűzött célhoz viszonyítva arányosnak kell lennie, valamint nem haladhatja meg az e cél eléréséhez szükséges mértéket.

A Bíróság úgy ítéli meg, hogy a végrehajtás megtagadásának mérlegelhető oka többek között azt teszi lehetővé, hogy különös jelentőséget tulajdonítsanak annak, hogy növelhető-e a keresett személy társadalomba való, a vele szemben kiszabott büntetés végrehajtását követő visszailleszkedésének esélye. Következésképpen a végrehajtó tagállam jogosult e célkitűzést csupán azon személyek tekintetében megvalósítani, akik meghatározott mértékben bizonyíthatóan beilleszkedtek az említett tagállam társadalmába. A jelen ügyben egyfelől a saját állampolgárokra vonatkozó állampolgársági követelményt, másfelől a más tagállam állampolgáira az öt évig tartó folyamatos tartózkodást előíró követelményt jellegüknél fogva alkalmasnak kell tekinteni annak biztosítására, hogy a keresett személy a végrehajtó tagállamban a kellő mértékben beilleszkedett legyen.

Ezenfelül a Bíróság úgy véli, hogy a nem holland állampolgárok öt éven át tartó folyamatos tartózkodására vonatkozó feltétel – többek között a beilleszkedési követelményekre tekintettel – nem tekinthető túlzott feltételnek.

A Bíróság e tekintetben megjegyzi, hogy a tartózkodási jogra vonatkozó közösségi szabályozás pontosan az öt éven át tartó folyamatos tartózkodás feltételével határozta meg azon időtartamot, amely felett az uniós polgárok megszerzik a fogadó tagállamban való huzamos tartózkodás jogát. A Bíróság ezt követően megállapítja, hogy a tartózkodásra vonatkozó olyan követelmény, mint amelyet a vitatott nemzeti jogszabály is előír, nem lépi túl az arra irányuló cél megvalósításához szükséges mértéket, hogy a más tagállamok állampolgárságával rendelkező keresett személyek bizonyos mértékben beilleszkedjenek a végrehajtó tagállamban.

A Bíróság végül megállapítja, hogy **az EK 12. cikkével (a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve) nem ellentétes a végrehajtó tagállam azon szabálya, amely szerint e tagállam hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatósága megtagadja az állampolgárával szemben szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, miközben e megtagadásnak egy másik tagállami polgár tekintetében – aki uniós polgárként jogosult a tartózkodásra – az a feltétele, hogy öt éven át folyamatosan jogszerűen tartózkodott a végrehajtó tagállam területén.**

EMLEKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében a közösségi jog értelmezésére vagy valamely közösségi jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet teljes szövege megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: dr. Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az indítvány ismertetése során készült felvételek a „[Europe by Satellite](#)”-on érhetők el. ☎ (+32) 2 2964106